

A Nod from God

Rabbi Shmuel Silber

1. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ג עמוד א

יום ויום שלש פעמים אומרת כך ולא זו בלבד אלא כישעה ישראל נכנסין לבתי
כנסיות ולבתי מדרשות תעונין דא שמייהי הגדול מבורך הקב"ה מנענע ראשו
ואומר אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך מתי"ל לו לאב שהנחה את בנו ואי להם
לבנים שגלו טעלי שולחן אביהם: חז"ל ימפני שלשה דברים אין נכנסין לחורבה

2. תלמוד בבלי מסכת גדה דף מב עמוד א

... וכי הא דאמר רבי זירא א"ר חייא בר אשי אמר רב: יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה, ונעקר ממנה דם, בירידה – טמאה, בעלייה – טהורה. א"ל רבי ירמיה לר' זירא: בירידה אמאי טמאה? טומאה בלועה היא! א"ל: זיל שייליה לרבי אבין, דאסברית ניהליה, וכרכיש לי ברישיה בי מדרשא.

3. רש"י מסכת נדה דף מצ עמוד א

וכרכיש לי צרישיה – כודכ לדצרי ונענע צראשו.

4. שו"ת שבות יעקב חלק א סימן קנו

ועל דבר כיצד משביעין את האלם הנה נ"ל לכאורה דהוי כפקח לכל דבריו ומשביעין אותו ע"י הרכנה כיון ששומע מה שמדבר משביעין אותו ככל נוסח דשבועה והוא מרכין בראשו דהוי כעניות אמן או שהוא עושה השבועה ע"י כתב שכותב הריני נשבע וכו'

Rabbi Jacob ben Joseph Reischer was born ca. 1670 in Prague, where he studied in his youth. He served in various rabbinical positions in Prague, Ansbach (Bavaria), Worms, and Metz (Germany). He died in 1733.

5. שולחן ערוך יורה דעה הלכות צדקה סימן רנח סעיף יג

.... הגה: אם חשב בלבו ליתן איזה דבר לצדקה. חייב לקיים מחשבתו ואין צריך אמירה. אלא דאם אמר מחייבין אותו לקיים. (מרדכי פ"ק דקידושין ובפ"ק דב"ב ובהגהות ובמהרי"ק שורש קפ"ה /קס"א/ ומהר"ר פריץ ובהגהות סמ"ק ורא"ש פ"ק דתענית). וי"א דאם לא הוציא בפיו. אינו כלום. (הרא"ש כלל י"ג). והעיקר כסברא הראשונה. ועיין בחושן המשפט סימן רי"ב).

6. ערוך השולחן יורה דעה סימן רנח סעיף ט

... וטעם דיעה ראשונה נ"ל דהנה בקרבנות כתיב כל נדיב לב עולות [דה"י ב' כט, לא] ובנדבת מלאכת המשכן כתיב כל נדיב לב [שמות ל"ה, כב] ומזה דרשו בשבועות [כ"ו ב] שמתחייב בגמר בלבו בלבד ואמרינן שם דלא ילפינן מזה בעלמא משום דהוה שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין ע"ש ולכן סוברת דיעה שנייה דצדקה לא ילפינן מינייהו ודיעה ראשונה סוברת דתרומת מלאכת המשכן היינו צדקה וממילא דגם בצדקה הדין כן אך גם לדיעה ראשונה לא מקרי גמר בלבו במחשבה בעלמא אא"כ גמר בלבו ממש בהחלט כך וכך אתן לצדקה ומ"מ כיון דהוי ספיקא דדינא לא מפקינן ממונא מספיקא אלא שהנודר יש לו לחוש לזה ואם חוזר בו ישאל לחכם וכבר בארנו בח"מ סי' רי"ב סעי' י' דאף לרבינו הרמ"א אינו אלא בצדקה ולא בשאר דבר מצות כמו תענית וכיוצא בו דבזה כ"ע מודים דצריך דווקא להוציא בשפתיו ע"ש ולפמ"ש הטעם פשוט [וגם לי"א ירא שמים יקיים ודובר אמת בלבבו]:

7. ליקוטי מוהר"ן תורה עב

א. כן אלו ההרהורי זנות שיש לרוב העולם, בפרט כשרואה בעיניו, כגון בעת שנזדמן לפניו אשה, וכשהוא רוצה להיות איש כשר, ואינו רוצה אלו ההרהורים, ואזי מנענע ראשו, ורוצה לסלק המחשבות אלו ממנו ...

ב. ע"כ עיקר התקנה, מי שכבר נלכד בזה, ויש לו אלו המחשבות, הן הרהורי זנות, הן הרהורי ע"ז ח"ו, אין לו תקנה, רק שיקדש ויטהר גופו, כדי שיזדכך ויטהר דמיו. וילך אצל חכם האמת, ויורה לו דרכי התשובה, דרכי החכמה, עצות נכונות על כל דבר. אז יכנע לבכו הערל, ושב ורפא לו. אבל כל זמן שעדיין לא נתקדש ונטהר גופו, אין שום תקנה מה שמתגבר ומתאמץ, ויש לו יסורים גדולים, לסלק המחשבה, כי יותר ויותר הם מתגברים כנ"ל: גם עצבות הוא מזיק מאד, ונותן כח לזה היצה"ר העב הגשמי.

ג. ע"כ אדרבא, אם רוצה להיות ירא ה', ורוצה להתפלל, ואינו רוצה באלו המחשבות רעות, צריך שלא להשגיח עליהם כלל, ושלא יכפת ליה מה שעומדים לפניו, ורק יעשה את שלו במה שהוא עוסק, בתורה או תפלה או מו"מ, ולא ישגיח עליהם כלל. וכמו ששמעתי מעשה באחד שבשעה שעמד להתפלל, היה מזדמץ ועומד לפניו בדמיונו עכו"ם ערל, והיה לו יסורים גדולים מזה, וכל מה שרצה להתגבר ולסלק המחשבה, התגברה עליו יותר. ויעץ לו חכם, שלא יכפת ליה, ויעמוד העכו"ם, ואעפ"כ יעשה את שלו ויתפלל, ובזה יסתלק ממנו. אך זה עצה לפי שעה, כל זמן שלא נתקדש גופו עדיין. והעיקר לקדש ולטהר עצמו כנ"ל, וילך לחכם, ויתן לו עצה נכונה על כל דבר כנ"ל: